

съ мастило! Майчинитѣ му думи — *не заслужаваши никакви, никакви подаръци* — горѣха въ главата му като буенъ огънь. „*Никакви, никакви подаръци!*“ А той отдавна е чакалъ тая коледа, която е много щедра за дѣцата, и весела е сѣщо като великденъ, дори е по-весела. „Никакви подаръци!“ — Страшни думи! И тѣжно му стана. Нѣщо го рѣзна подѣ гърдитѣ. Той забрави всички забавни игри и хубоститѣ въ своитѣ дѣтски дни. Нѣкакъ опустѣ наоколо му и се стѣмни прѣдъ очитѣ му. Съ голѣма бързина се занизаха прѣзъ ума му една слѣдъ друга пакоститѣ, които е извършилъ прѣзъ послѣднитѣ дни. Отчаяние изпълни душата му. Дрѣмка го налѣгна и той се полюлъ... Слѣдъ това Стефчо не помни, що е станало на бѣдни вечеръ...

Прѣзъ нощъта сънува. Много гледки се изредиха прѣдъ очитѣ му, но не го увлѣкоха: стоеха му неинтересни. Той се усѣщаше чуждъ за свѣта, що го обикаляше: искаше му се да се отдѣли, да се върне дома при своитѣ и не можеше. Най-послѣ видѣ нѣщо много хубаво: голѣма градина съ плодни дървета. Плодоветѣ узрѣли и напращѣли отъ меденъ сокъ. Той се покатери, възкачи се на едно високо дърво и лакомо почна да кжса узрѣли круши и да яде. Скоро тѣ се прѣвърнаха въ сливи съ нѣкакъвъ лошъ вкусъ, а той все ядѣше, макаръ да му бѣха неприятни. Изведнажъ се намѣри на връхъ дървото, изпокжсанъ — месата му се гледаха, а отъ долѣ безброй дѣца му се смѣеха. Никога той не е усѣщалъ толкозъ голѣмъ срамъ. Но ето намѣри се дома въ гостната стая. Непознати украшения грѣха по стѣнитѣ. Много ламби свѣтѣха, увиснали отъ тавана като църковни кандила. На вѣнъ тъмно и страшно. По пода разхвърляни такива хубави иг-